

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoón ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

Sěrbske njedžělske kópjeno.

Wudawa so kóždu kóbotu w Smolerjez knihicziščežěni w Budyschinje a je tam sa šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

17. njedžela po šwjatej Trojizy.

Mat. 22, 15—22.

Tole sczenje, kotrež je nam date na 23. njedželu po šwjatej Trojizy, lětko njebychmy šebi rospominacž mohli, dokelž budže 23. njedželu šwjedžen semrjetnyh. A tola ma runje tole sczenje w našchim nětčizšim towaršnym bėdženju wošebite prawo, so by rospominane było. Duž jo lubym czitarjam dženska podawamy:

Dajče kžězorej, šchtož je kžězorowe, a Bohu,
šchtož je Bože

— teho knjesa wuczba sa kšeseczijanskich poddanow.

1. Dajče kžězorej, šchtož je kžězorowe,
2. dajče Bohu, šchtož je Bože.

1. Šchto dyrbinj kžězorej dacž? Šdnž šo wo kžězoru rěczi, mamy na wšchu wyschnosč myšlicž, kotrejež blyšeczata hłowa je kžězor. To je to šamo, šchtož Pawoł w lišče na Romškich praji: Kóždy budž poddany wyschnosčzi, kiž móž nad nim ma. Wyschnosč je wot Boha postajena k žohnowanju šwěta — ale to ludžo w našchim czašu hufsto došč njepšchipósnawaju. Wšchu wyschnosč bychu najradšo šaczišli, kotrychž hešło je: Žadny Bóh, žadny knjes. My pač chzemy šo Bohu džakowacž, šo je nam kžězora a krala a wyschnosč postajit. Šdnž je naš kžězor wšchitkich derje smyšlennyh wubudžit k wojowanju pschecziwo wšchemu powrócženju a k wojowanju sa nabožnosč a dobre waschnje, my chzemy šady njeho štač a dopjelnicž to šłowo: dajče kžězorej, šchtož je kžězorowe. Šchto to je? Tón knjes to šłowo wurěcža pokasuju na dański krosch k kžězorowym

šnamjenjom. Kotry je to dański krosch, kotryž dyrbinj kžězorej dacž? Jan Gerhard rjenje wupraji, šo dyrbinj šchtyri krosche kžězorej dacž. Wón njemyšli na šymne nikelowe krosche — ale krosche k najlěpschego šłota: krosch šwěrnosče, cžesče, pošluchnosče a dawka. Tole šłowo njeh naš wodži. Krosch šwěrnosče najprjedy. Šwěrnosč je krašna wěz. Šwěrnj je Bóh, šwěrnj byč je dobry poczińk. Šwěrnosč dyrbi mandželikeju, šěrschtu a lud šjednoczič. Šwěrnosč je štara dobra kšwalba našchego šerbškeho luda. Dale pschinješemy krosch cžesče. Šchtož šebi šchtwórtka kšnja žada, cžesčuj nana a macžer, ma wošebje płaczič sa krajneho wótza. Kžězor a kral štaj majestosč, pschetož wonaj štejitaj na Božim měšče. W našchim czašu chze jich wjele tule majestosč jim rubicž a wyschnosč cžinicž šluzomnizu luda. My cžesčimj wyschnosč jako wot Boha postajenu, hdy bychu tež druhdy šastojnizy po našchim šdacžu njeczinili. Našcha cžesč šluschka Božemu postajenju a niz cžlowjetam. Krosch pošluchnosče. Pošluchajče wyschnosč! to dyrbjalo šo w našchim czašu k trubami do luda trubicž, hdyž nathłowaza khorosč njepošluchnosče w powěšje tezi, hacž runje w šwjatym pišmje šteji: „Šchtož šo pschecziwo wyschnosčzi štaja, tón štaja šo pschecziwo Bohu.“ Bjes pošluchnosče žadny porjad byč njemóže. W pošluchnosčzi leži žohnowanje. To widžimj jaknje na wójsku, kotrež je móž, hđež dobra pošluchnosč knježi. Štónčnje dański krosch. Tón wšchal šo cžěžto dama. A tola je wón k našchemu lěpschemu, dokelž k nim wyschnosčzi šředki dawamy, jejnu pschiluschnosč dopjelnicž, prawo a prawdosč šatitacž a porjad šđeržecž. Tež na to

šebi pomyšlmy, kak mjela wjetsche dawki noscha šo do šwětneho wjěšela. Njech tele šchtyri krosche stajnje pola naš šwěczate wostawaju.

2. Dajće Bohu, šchtož je Bože. Šchto dyrbinu Bohu dacž? Wšcho, šchtož šmy a mamy. Wón praji: daj mi, mój šyno, moja džowka, šwoju wutrobu! Daj jemu, šchtož mašč! Daj jemu šwój dom. Twój dom dyrbi hycž Boži dom, w kotrymž wón bydli. Jeho šłowo je ta šwěza w twojim domje. Wošebje pač daj Bohu šwoje džěczi, pschetož wone šu jeho dar. Ty njedyrbišch je jenož woczahnyč sa šwět, šo něščto hódne nawuknu, šo w šwěcže dale namafacž — ale ty dyrbišch je woczahnyč sa njebješa, šo bychu pobožne a šbóžne byle. Pšchi tym pač je wašč pschillad, lubi staršchi, najwažnišchi. Wón pschińdže čaš pacžerškeje wuczby. Wón je čaš pschi-hotowanja, rošbudženja sa wašche džěczi. Čžiće jim tónle čaš wošebje wažny. Budžće šwojim džěczom pomoznižy š šbóžnosčzi. Proščće sa nje a wobarnujće je š wulkejšwěrnosčzu. Š tym dajće Bohu, šchtož je Bože! Dajće temu Knjesejš šwoje powołanje, pschetož wone je wam wot Boha date. Wón je tebe na to město stajil, na kotrymž stejíšch w žiwjenju. Še nětko došč, hdyž ty w šwojim powołanju jenož šwoje dary a mozy nałożujesch, wšchědny šhlěb šebi šašlužicž? To čžinja tež pohanjo. W kóždym powołanju móžesch temu Knjesejš šlužicž, hdyž wšchitko čžinišch w Knjesowym mjenje a š njebješam šwojej woczzi pošběhujesch.

Daj temu Knjesejš šwoju njeđzela. Njeđzela je Boži džen. Njeđzela dyrbi hycž to šłóncžko, kotrež žyly tydžen wobšwěczi a wutrobu wošchewi we wšchejš frudobje tuteho šwěta. A hdyž my to prawje dopjelnyamy: dajće Bohu, šchtož je Bože, w tym leži tež to potajnišwo: dajće šhěžorejš, šchtož je šhěžorowe. Š praweje bohabojašnosčze pschińdže prawe dopjeljenje našcheje poddaniškeje pschiškusčnosčze. Nabožnosčž je podpjera trónow a šbože ludow. Štoto je tole šłowo našcheho Šbóžnika, kotrež njech šo nuts šyboli do našcheho luda w našchim njeměrnym čžaku. Pšchetož hdyž my š žylej wutrobu Bohu dany, šchtož je Bože, potom budžemy tež šwěru šhěžorejš dacž, šchtož je šhěžorowe. Šamjen.

Ponižnosčž, abo: Njemóžemy to tež my trjebacž?

(Luf. 14, 10. 11.)

Němšči šhěžor je ras po pošlednjejš wójnje š Franzowškej (1870/71) licžbu muži, kiž běchu šo we wójnje wufnamjenili, š blidu prošyl. Šako wón potom š kóždym tych hoščzi nětotre šłowa wošebje rěčesche, wón jenemu š nich to praschenje pschěd-položi: „Nětko prajće mi Wy ras: Šak šebi to wukladujće, šo je to šo mi podalo?“ jako by čžyl prajicž: Ša njejšym pšchi šwojej starobje šebi mohł wjazy na to myšlicž, š žyła hiščeže na trón pschińcž a mjela mjenje tajke wulke a džiwne wójniške škutki wuwješcž, kajčž šu šo nětko štale.

Hóščž wotmolwi: „To ma wošebje tšoji šamyšl.“

„Tšoji šamyšl?“ šo šhěžor praschesche. „Ša lědma jedyn wěm“; ale dajće ras šwój tšoji šamyšl šlyšhecž!“

„Š prěnja“, tón hóščž wukladowasche, „je Wašcha Majestosčž herba žohnowanja Wašcheho pobožneho, bohabojašneho nana a Wašcheje pobožneje macžerje, a wo tajkich džěczoch pižane stej: Šanowe požohnowanje twari džěczom šhěže“. — Š druha je Wašcha Majestosčž š Wašchim wójniškim wójškom nješena byla wot

šprawnych proštwow mjela tyžaz Wašchich wěražnych poddanow, a wo tajkich stej pižane: „Proštwa praweho mjela šamože, hdyž špravna je“. — Š tšecža pač je Wašcha Majestosčž ponižna doščž pošnacž, šo je šo to Šam podalo; Wy šebi šamemu to dohycže njepšchipschecže, ale temu Knjesejš, a wo tajkich stej pižane: „Ponižnym dawa Bóh hnadu.“

Šad tymle wuloženjom šo šhěžor jara wjěšelesche a š šwojemu hoščzej džěsche: „To šo mi wulžy špodboba, šchtož Wy tu prajicže; to dyrbi tež frónprnyž šlyšhecž! Šryža“, wón temule šawoła, „pój ras šem, daj šebi tež wot tehole knjesa powjedacž, šchtož je mi runje prajil, to móžesch ty tež trjebacž.“ — „Njemóžemy to tež my trjebacž?“ Njechamy šebi tšoje „Džeržče“ tudy pomjatkowacž: 1. Džeržče Bože kasnje, wošebje tu, kotraž šlubjenje ma. 2. Budžće wobštajni w modlitwje. 3. Wobletajće šo ponižnosčž? Žohnowanje Boha Wjerschneho njewuwostanje!

U.

Wobštajnosčž.

W šańdženym lěštottku škutkowasche wěšty baron A. je Šeld w mnohich džělach němškeho kraja pschecžiwu njepočžinkejš palenz-picža. Tež w Budyščinje wón 1854 na pohnuče tehdomniškeho šeminarskeho wizedirektora Š. Š. Wanaka w šalu krajnostawškeho šeminara w špomnjentym nastupanju pschědnosčš džeržesche, kotryž tak móžny šacžiščž šawoštaji, šo mam jón hiščeže dženkša w žiwym dopomnjecžu. Štónle baron je Šeld wuda mjes druhim tež knihu pod napišmom: „Mało šnate kraje a mjela šnacžzi ludžo“, w kotrejš wón na stronje 205 a ščž, tole powjeda:

W jenyjm mějče (w Šstfrieslandže) namafach mało džělbracža; mało towarštwow drje tam nasta, ale šdžělanišche štawy šo mało wo tu wěž štarachu. Šako po tšjoch měžazach šašo pschińdžech, wšcho hinaš stejesch. Šowarštwow bě wulžy pschibyl, džělbracže šdžělanych wšchědny roščžišche, š twarškich městnosčžow bě šo palenzowa blescha šhubila, a šběhanje šhěžow, pšchi čžimž wona hewaf jako wažna wěž placžesche, bu bješe wšcheho palenza šwjecžene. Šole njeběch ja wuškutkował, to bě jedyn šhudy šwěrnny šfinacželětny hólcžez došonjal.

Štónle hólcžez bě tež w jenejš šhromadžžinje, wote mnje wot-džeržanej, pošyl a mi tam ruku na to šawdaš, šo nočže ženje žaneho palenza picž. Šrótki čžak na to bu wón š bėharjom pola jeneho nahladneho twarškeho mišchtra tamneho města. Šako wobaj, knjes a hólcžez, jedyn wječor pschemacžanaj domoj pschińdžeschtaj, wupi mišchtr šchleńcžku hórkeho palenza, dari na to tež hólcžezej poš šchleńcžki a džěsche: „Šowle wšmi tež jedyn!“ Hólcžez pač šo podžakowa, prajizy, šo žadyn njepije.

„Šchtož čži ja dawam, to móžesch šhroble picž; ja čži ničeho njedam, šchtož mohlo čži šeschkodžicž“, rjekny knjes. Šhólcžez pač mėnjeschche, šo žaneho picž njěšmie, došelž je w towarštwje. „Ach, šchto towarštwow!“ wuwota knjes, „ty šy w mojej šlužbje, a ja nočžu, šo by ty ššhoril. Šu wšmi a pij!“ Šle hólcžez prošeschche, šo čžyl knjes jeho š tym pschepušchecžicž, šo džě je wón mi tež ruku na to šawdaš, šo čžak žiwjenja žaneje trjepki palenza picž nočže. Šuž bu knjes mjersazy a rjekny: „Šebi ničtów ničžo roškasowacž nima hacž ja, a nětko čži ja pschifasam, šo na měščze tule šchleńcžku wupijesch!“

„Šuby knjes twaržo“, džěsche hólcžez, „ja čžu Šam we wšchěm pošlušchny hycž, ale palenz picž njemóžu!“

„Š dha dyrbi čže tola —!“ šawoła rošhněwany knjes, štorže kij je ščženy a džěsche š pošběhnjenejš ruku na teho hólcžez. Štón pač šměrom stejeschche, štykny ružy, hladašche roššlobjenemu ponižnje do woczow a džěsche prošcho: „Šaj, bičče mje jeno, luby knjes. Štwaržo, ja čžu šo radšcho bicž dacž, ale picž njemóžu!“

Tu da twarz swojej ruzy spadnyč, łączaty fasta wokomit, pschelhodži potom nětotre rasy stwu horje a dele a rjetny njejabzy f hólčezej: „Ty móžesč domoj hičž!“

Sako domoj dóndže, běšče runje tež jeho nan, kiž bě čžěbliski, f čžěblisčezja tamneho twarza domoj pschischol. Nan so woprascha, čžeho dla je syn tať sahe domoj pschischol, a roshněwa so, jako pschicžinu blyšesche; wón mēnjesche, syn budžišče pošluchacz mēl. Džě tať wšchudže džělo pobrachuje; jeli jeho twarz nětko f džěla puščeži, ščto mēl potom šapocžecž? Macž pschinješe hólza f stonu, hewať budžišče jeho nan, kotryž so pschezo bóle do starošczow a hněwa rěczesche, hiščeže khostať. Tu pschinđže póšol wot twarza, kotryž temu čžěbliskemu porucži, so ma hnydom f twarzej pschińcž. „Nětk mēchmy!“ rjetny, „hdy by tu jeno tón wjedrowny hólz był, so mohł jeho prjedy hiščeže pschebicž!“ Tola tón bě ššhowany a wosta — tež ššhowany; pschetož hižom ja pol hodžiny pschinđže nan sašo, f blyščežazymaj woczomaj psched radosczu, dukat w ruzy. „Macže, pohladaj ras!“ džesche wón, „tónle ščoty je mi knjes twarz ja naju hólza daril, prajizy: „To je pětny hólz, tať ponižny a pschi tym tať kruty; f teho budže něhdy hódny muž. A potom je so mje wón praschať, kajki je to čžlowjeť, kotremuž je naju hólz ruku na to šawdať, so ženje palenza picž icožze, a kajki je to towarštwo, a hdy so wono ššhadžuje, a je šebi wón to wšcho napišať.“

Nó, wón šebi to njeje podarmo napišať, wón je do towarštwoa pschischol, a je tu pschipošluchať a je bližiči ras sašy pschischol a so jako šobustaw pschisaměny, a je wšchudže w towarštwoach w tym nadobnym hólzu powjedať, kaž ja dženska powjedam.

Setkať pať šym so f tym lubym hólzom hiščeže junu w žiwjenju, mjenujzy po wóšom létach w Altonje na hašy. Wón bě rjany, čžerwjeno-lizaty čžlowjeť f blyštotatymaj woczomaj, a běšče mjes tym čžěblisťwo nawuknyť. Sa jeho nješpósnach, ale wón mje špóšna; naju wješele bě wulfe. Wón rjetny: „Sa mam wjele šmēcha šnjesčž, so žaneho palenza nješiju; ja so dla teho rady wušmēšhecž dawam, ale — na šwojeho přenjeho knjesa dopominajo — „bicž so wjazy njedam!“

Kajkiž wušny, tajke žně.

Wužitne powjedańczo so młodnyh a staryh.

(Šofracžowanje.)

Pola Šruzizž bě wjele šrudoby a kacža, najwjazy pať pola Šańže, jako blyšesche, so čže Šurij šwoje čžělo a šwoju krej šapřecž. Wón šam wjazy f nim nješšchadžesche. Šańža so špuščežesche na Šurjomu šwěrnosčž a jeho šlubjenja; ale podarmo; wona šapjerasche so na jeho lubosčž f njej; ale ničžo. Šurjowa macž wšcho f hanibje ščžini. — Nó, myšlesche šebi Šańža, wón tola tať bjesbóžny njebudže, so by psched wšchnosczu přěl. Ale tež tuta jejna pošlednja nadžija bu šahamibjena. Wón tež psched wšchnosczu přejesche a džesche: ja nješšym ničžo f njej čžinicž mēl. Wón šnano by wěrnosčž prajil, pschetož wón bě Šańži dobrny; ale jeho macž jemu žaneho mēra njewostaji. Šiščeže tónšamy džěń, hđžež psched wšchnosčž džěšče, dyrbjesche wón jej do ruki šlubicž, so čže a budže šapřecž. Šańža pať pschi tym wosta, so žadny druhi nan jeje džěšča njeje a byčž njemóže, a čžyšče, so by Šurij pschibať. Wšchnosčž to dowoli.

Sako jeho nan tole šhoni, džesche wón: „Šurjo, hižom na tej jenej ščěži je dosčž, nješšchiladuj šebi ničžo wjazy, a njewobčžezuj šwoje šwědomnje je žanej drugej! Šurjo, rěcz wěrnosčž!“

Knjes duchowny, kiž dyrbjesche Šurja na pschibať pschihotowacz, rěczesche jemu tať do šwědomnja, so so Šurij štróži. Domoj pschischedschi prajesche: ně, ja njemóžu pschibať, a tež nješšchibať!

„Bohu budž džal, mój šyno!“ džesche nan f njemu, „so šy tajšeje myšle! Wostať pschi šwojim pschedewšacžu, a njedaj so Wože dla nikomu narěczecž. Šomhšl, so dyrbi čži twója wěczna šbóžnosčž lubšcha byčž, hacž šwětna čžesčž. Šy-li tón hrěch wobeschol, dha čžin, kaž šy Šańži šlubil! Sa čžu wamaj wodacz, ale nješšchibať njeprawje! Štraschna wěz je, pschecžiw šwědomnju rěczecž a Woža f šwědkejš žadacz, a tať wěcznu šbóžnosčž nješmjertneje dusche prjecž čžignycž!“

Macž pať rěczesche žyľe hinať a šawjercža jeho hłowu. „Ščtoha ma na šebi“, džesche wona, „hdyž njeprawu pschibať čžinisch? Šhať hižom šy psched wšchnosczu, a hacž hiščeže junu žiřich abo nježžich, je wšcho jene; haj hdy by šnadna wěz była, dha ja nječhala prajicž; ale pschi tutej wězy, hdyž tudy wěrnosčž rěczich, dha čži to čžaj žiwjenja ščłodži! Šižom dosčž ludži je wopacžnu pschibať čžinilo, a jim ničžo njeje; dha tebi tež ničžo njebudže. Š temu je tež Wóh hnadny. Wón wšče hrěchi wodawa. Čžehodla njeby tebi wodacz čžyľ? Ty šy młody a móžesč hiščeže wjele pošuty čžinicž.“

Tať bu Šurjowa žyľa myšl pschemobrocžena. A ščtož macž došonjala njebě, došonjachu šle rěczje, kiž wšče dobre poščinki škaža. Šurij blyšesche wo pschibať powjedať, jako by ničžo na šebi nje-měla; šly čžlowjeť wo wšy prajesche: ach, to dyrbi šebi jedny pomhacz wjedžecž, so pschibať ničžo nješčłodži! Ty jeno trjebať hinať myšlicž, hacž pschi pschibať rěczich. Šěššez Šan halle wě powjedať, tať móže so šudnik pola pschibať šjebacz, so by so džiwat!

Šurij bu psches tajke nješšesčžijanske a bjesbóžne rěczje wšchón šawjercžany. Wón čžim radšcho na nje pošluchasche, čžim nusnišcho a trěbnišcho so jemu byčž šdachu, došelž čžyšče šebi psches nje pomhacz. Tať so wón pschezo bóle šabłudži a štwjerdži hacž na tón džěń, hđžež mēšesche psched šud ščupicž. A wón tam ščupi, a štejesche psched šudnikom a psched njewidomnym ale wšchešwědomnym a wšchudžomnym Bohom, a pošbēze f njemu šwoje hrěšch ne pošty a pschibať se ščharnym jasyťom! —

* * *

Wšchitzy, kiž běchu pschi tej pschibať, móžachu lohzy pošnacž, so je wopacžna; pschetož Šurij wšchón dyrčotasche, a móžesche lědom šłowczka šwojeje pschibať wuprajicž; bě blědy kaž šalkowa ščžena. Duzy dom móžesche lědom šwojeje nosy sa šobu čžahacz. Psched jeho woczomaj so wšcho čžornjesche, a na jeho wutrobje ležesche kaž čžěžki šamjen. Šdyž w šecžku ptaczł šlecža, abo so něčšto šaschřótowa, štróži so wón, so ššepjetasche. A jako bě domoj pschischol, šhdy so a njerěczesche žaneho šłowczka, ale dhyš a dhyš hłuboko šdyšny.

„Ščto dha čži tola je, Šurko, so w tajkich hłubokich myšlach šedžich?“ džesche macž f njemu.

„Ach, ja njewēm, tať mi je, ja njemóžu prajicž, tať čžěžto mi je; mi so šda, so je so wulfe nješbože štať.“

„Ach, dži mi, to šu nanowe blady,“ wotmolwi macž, „haj wšchať baj, nješbože so štať! Šowle jěš, a lehń so potom a pschepi šwoju starošcz!“

„Čžeho dla dha njejěš“, džesche macž po malejš kšwili, „čžemu dha njejěš, mój Šurjo?“ jako widžesche, so so wón f žanej jědži nima.

„Mi so nječa“, wotmolwi Šurij, štany a džěšče do šoža; ale žane španje nječasche do woczow pschińcž. Šdyž bě w drěmanju, šlecža šašo naštróžany se španja, a pót lijesche so wot njeho; pschetož jeho šle šwědomnje jemu žaneho mēra njewostajesche. Sako pať wón potom tola wušny, widžesche wóšnje čžornu štwu f čžornym rubom wóžete blido, Wožu martru na nim štejo, a pódla šašwěczenejš wěczžy, a blyšesche, tať jeho rěcznik napomina, wěrnosčž rěczecž, a tať wón jemu tu pschibať přjodť prajesche. Wón widžesche dale, tať šwoju prawizy f pschibaťanju pošbēhny,

taf bčhu jemu te tji porstij wothnile a wotpadnyle. Nastróžany wotzuczi wón w styštnym pocze ležo. Ma jene dobo pať wuřlyřha řwoju macz žalofcizcž a plafacž. Wona přchiběža ř jeho komorzy wolajo: Surjo — Surjo — nan! nan! Surij řkoczi ř loža a bčžefche ř nanej, řiž řo ležo ře řmjerczu bčžefche. Woža rucžka bč jeho řajala. —

Nanowa nahla řmjercz džefche jemu taf bliřko, řo wón doľhi cžaf jaťo bludny woloťo řhodžefche. Macz možefche jemu jčđž waricž, řajkuž řžyřche, wón woftaji wřcho řtejo; nicžo jemu njeřřodžefche. Wón tež ř niřim njerčžefche, a njeńđžifche tež do řorcžmy. řa wřchitko řwonťowne bč wón žyle morwy. Ale w nim nutřřkach bčž imjenje, řotrež jeho paleřche, cžerw, řotryž jeho řocžefche a řrjebařche. řswědomnje, řotrež bčřche řo wožiwilo, jeho wobcžewořařche a cžwilowařche. Řiž jeno jeho njeprawa přchřřaha, ale tež nanowa řmjercz jemu jaťo jeho řjesbóžny řkuff na řwědomju ležefche; a řdyž wón wo řańži nčřřto řařřlyřha abo ju njenadžujzy wuhlada, řha bč jemu, jaťo by jeho nčřřto ř wótrym nožom do wutrobij řkol.

Ludžo maja řwoje wařhnye řudžicž, a řudža jedyn taf a řrubi hinať, a maja řa to, řo řu prawe mčřřařřko wunamařali. řaf tež bč řudy; niřřto w žyľej wřij řkoro njebč, řiž řwoju řubu teje wčžy dla njeřřařche a řurja řacž nanajwřlyřřcho tamařche, řo wobcžewuju, řo řajři njeprawy přchřřahať bjes řhořřanja woftawa! řdyž jeho řwčť njeřřořta, řha řyrbjal řóh jeho řrčři nad nim domcžytacž! Ale řón tež, praja řuczi řrótřo widžazy, wjazy po prawdže nječřini, a řo pobožnemu a dobremu řlč dže a řyrbi nahle ře řwčťa, řaž řurjomu nan, řiž bč tola dořny a řčľny cžłowjek; a řjesbóžny woftawa žimy. řswčť řže řože wječjenje widžicž, po jeho řlej woli řyrbi řóh na mčřčze wohčť ř njebjčř na řlyř pčřřlacž, řyrbi řich moricž, řich řľody na polach řřařčž, řim wřcho řamoženje rubicž a řich do řrudobij a njeřřoža řařřorcžicž, taf řo byřhu cžile řudnyžy mohli na řajřich ř porřřom pořařowacž a prajicž: řlajcže, tole řu cži řjesbóžni, taf řich řóh řhořřa! — řajřu řnutřřownu řelu mčřž, ř tej cžwilu řo woloťo nořřčž řyrbjecž, tole řaľofne řuřanje řleho řwčťomjia řnjefčž, řchtož je tola wjeľe řřow řrččž řóřřche, řacž wřcho cžčľne njeřřože řromadže, řotrež woni řajřemu cžłowjekej popřřeja, — to woni we řwojej řľupofcži řa žane řože řhořřanje nimaja, doľelž řudy wo nim nicžo njewidža. řaf mčňjachy řkoro wřchitzy, řo je řón pobožny a prawy nan dla řwojeho řjesbóžneho řřna taf nahle wumřjecž řyrbjal. řa macz niřřto njeřřlyřche, řu niřřto njeřřudžefche a njeřřamařche, řa wofta přchčť řwčťom prawa, a řurij, po mřřli řamnyř ludži njebč řhořřany, řacž řunje mčřefche w řebi najřóřřchu bolofčž, mjenujzy řaľofne cžlyřčjenje wotucženeho řleho řwčťomjia cžčľpicž. ř řo řo macžeri po řejnej řľofcži njeřřońđže, řchťo řžyľ to mčňicž? řle řdy, a řaf, to řyrbi řo řožeľ prawdořčzi a mudořčzi přchewořřajicž.

řot teho řnja, řdžež bč řurij přchčť řudom wotpřchřřahať, řo nan teho džčľcža njeje, řhorowařche řańža. řejnej cžčľwjeneľ ľicžzy wobľčđnyřchťej, řejne wjeřčele wařhnye ju žyle wopuřččž, wona bč ř wřchemu džčľu nječžyřčžowa, njejedžefche mohľ řjež nicžo, plafařche pať wobřřajnye, řudžefche řo a řdyřchowařche po řžlyřch nožach na řwojimaj řolenomaj. řčřať řu wo řadu prařřchany a řyrbjefche pomřacž, ale wón řóřřij pčřřna, řo řudy řana pomoz wjazy njeje. řona řladajzy řľabniřche a řľnyřefche, řrudoba a řacže řerjefchťej na řeje řřwjenju, řacž řo wona na řmjertne řožo ľehny. řwaj řnjef do řmjercze napřřa wona řľeřřil a pčřřla řón řurjej. řlyřřowe řľowa pať bčřhu:

„řa mčľa cži wjeľe piřacž, ale nimam řaneje mozy ř řenu.

řo jenicžře cže jeno přřřchu: řjer řo po řwojim a mořim džčľcžu řorje, řdyž řu wjazy njeřřudu. řčľ řo řerje! řóh wodaľ řebi a mi!“

řa řwaj řnjef po napřřanju řuteho řlyřa wona wumřje, a jaťo ju ř řowu njeřřčhu, bč jemu, jaťo by řo řemja wotankala a jeho pčřřjecž řžyľa. řeho řrčř řocčřlyřche přchčť nim a narořčze řaž wulka řora; řa ľehařche řo na njeho a wobľehny jeho wutrobu, taf řo řo řlyřřny pčť pocžefche. řřachotij a řrudobij dla njeřřjedžlyřche, řdže řebi mčřřto řřwaricž. řacž řžyřche jeho po řwojim wařhny řřořřřowacž a džefche: „cži njeje řřeba, řo řo řudžlyř; nčľř řo tola řinať njeřřanje; řudž wjeřčly, řo je morma! ři je řerje a řa řeje džčľcžo řudže řo řóhľnyřnes řřaracž. řoľož řwoju řžly řřarofčž na řřonu a njeřřlyľ wjazy na to! řabudž wřchu řrudobu a dži do řorcžmy! řčľřchčž řan je řižo řwčžzy po řebje pčřřřal. řřchchřř tam řóńcž wohľadačž? řži tam; řaf řo řam řwoju řrudobu woftajlyř. řam namařařch řlyřčče wjazy řowařřřchom. řli řo řda, řo řudže w řorcžmje džčľřa prawy řuřřny.“ řurij řřany, řřotowa řo a džčľche do řorcžmy. ř řľej, palenz a řowařřřřwo jeho řořřřřch. — řo řo jemu řřodobařche a wón řhodžefche nčľř wřchčđnye do řorcžmy. —

(řřchchodnye ďale.)

řřchchlake ř bllyřka a ř řaloka.

— řřerbřřa přčřařřřa řonferenza mčřefche řańđženy řchťwčťř w řudnyřřhnye poť wodženjom řwojeho řnjefja přchčťřny, řararja řřčřerja řakuba, řwoje pořčđjenje. řo waznyř wurađženjach pođamy w přchchodnym cžlyřle řořřrawu.

— řlowy řlyřřlyřři pucžnyľ na 1906 je řnjef řarať řřatčř řucžřnjanyřly řařřo přchččľnywje řřřajal a je řo ř cžlyřččžom řapocžalo.

— řnjef řandidat řuchownřřřwa řoiz řudže nahlywlyňje wucžčřřře mčřřto w řořchchchch řařřawacž.

— řřchchlyřlyřch do řřađđžan, džiwach řo, řdyž na plafatach a poťom tež w nowinach cžřřach, řo řo w řřađđžanach we wuřřajenyřřlyľ paľazu řwjedženřřa řra wo řutheru řraje. řutu řľľadnořčž wužlyř a řru wohľadach.

řutherowy řkuff řo řebi řam w 7 řľownyřch wuřřupach přchčť woczi řřaja, řapocžřnjajo ř řutherom jaťo nowřzu w řľčřchťřje a řľčňčřejjo ř řutherom na jeho pořčľđnim řodownym řwjedženju. řra možny řačžlyřččž cžřni, wčřebje wuřřup, řotryž wo přchchicžu řheřow jedna; řmčňnyřchly, tola pať tež ľubořny a řnujazy napohľad pořřčžřa wuřřup, řiž ma řo w řľčřchťřje řřlyřřch. řaf wjedže nař řra přchčř řžlyľ wulki řkuff řutheroweje řeřřormazřje a wutroba řo řam řařorja, řdyž to wřcho wohľadamy, a wona řo cžřm řóľe řařorja, řdyž možemy do řry a tež řjes řenotlywymy wuřřupami řřromadne řřčwy, wot řuthera řam řate, řobu řřčwacž, řaž na přchchľlad: „řčđ'n řwjerđny řrčđ je nařch řóh řam“. řdyž tež na přčňch řnjach wulki řal wuřřajenyřřeho paľaza přchčľlyňny njebč, řha je řebi tola řuta řra řóřřlyľ wulku ľubořčž řoblyľa, přchčťož nčľřle řyrblyř řebi řařřupny řharrřu wjazy řnjow do cžřřa wobřřaracž, řelřjo řčžřch na wčřřřym řnjy řru wohľadačž, přchčťož řal je nčľřto řřajnye nimale wuřřupeny. řřjes wopřřřowarjemy bčřhu tež w pořčľđnim cžřřu wřřořzy řnjefža.

řuta řwjedženřřa řra wuwjeduje řo wot nčľđže 350 řřađđžanyřřlyľ wobřđľerřow ře wřchčř řřawow, řiž ř wulfej přřžu a řara pľlyňje řwoje mčřřřna wupjlyňjuja. řžlyřlyľ wunofchť řuteho řobřeho a řřaneho řkuffa je řa řřlyľne a dobre řkuffi pořřajeny.

řoľelž řo přche wjeľe wopřřřowarřow ř řuteľ řri cžlyřččža, řu řo řlyřččče nčľřře řny přchchďale. řaf řudže řo řlyřččče 16., 17., 18., 20. a 22. oľřobra řracž, a řo 22. oľřobra poľođny 1/24, řewaf wječřor 1/28 abo w 6 řodžřinach; w 6 řodžřinach jenož řlyřččče 18. oľřobra.

— ř.

— řřčřor přchhđđže řčňž oľřobra ř wopřřej řřala řjedřřha řľugyřřa do řřađđžan.